



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 327/2022**  
**15.09.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Ђорђе Танасковић и Миланка Танасковић, адвокати из ..., против туженог МГ „Serbien“ Фабрика магнезијума д.о.о. „Бела стена“ Баљевац, чији је пуномоћник Светислав Пантовић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 609/21 од 02.11.2021. године, у седници већа од 15.09.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 609/21 од 02.11.2021. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Рашкој П1 17/20 од 29.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац дана 22.04.2016. године засновао радни однос на неодређено време код туженог. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоца врати у радни однос и распореди да ради послове који одговарају његовој стручној спреми. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 188.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 609/21 од 02.11.2021. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог почев од 14.04.2014. године. Тужени је са тужиоцем закључио више истоврсних уговора о раду на одређено време и то за период од 14.04.2014. године до 21.02.2016. године за обављање послова „радник ...“. Следећим уговором о раду, тужилац је засновао радни однос на одређено време за период од 21.02.2016. године до 20.04.2016. године за обављање послова „руковалац ...“. У периоду од 21.04.2016. године до 31.05.2016. године, тужилац није био у радном односу, нити је радио код туженог. Тужилац је код туженог наставио да ради по основу уговора о раду који је закључио дана 01.06.2016. године на одређено време, на пословима „руковалац ...“, без прекида по основу више сукцесивно закључиваних уговора о раду на одређено време на истим пословима до 30.04.2018. године, са којим даном је тужиоцу престао радни однос због истека рока на који је радни однос заснован по основу решења туженог од 03.05.2018. године.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев није основан јер нису испуњени услови из одредбе члана 37. став 6. Закона о раду - ЗОР. У конкретном случају није протекао прописани рок од 24 месеца од поновног закључења Уговора о раду на одређено време од 01.06.2016. године, а што представља неопходан услов да радни однос на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време.

Ревизијом се оспорава утврђења чињеница да тужилац није радио код туженог у периоду од 21.04.2016. године до 31.05.2016. године чиме се побија утврђено чињенично стање. Врховни касациони суд није разматрао ове наводе јер, према члану 407. ЗПП, нису разлог за изјављивање ревизије.

Неосновани су ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Тужилац је након прекида радног односа 20.04.2016. године, поново засновао радни однос на одређено време код туженог по основу Уговора о раду од 01.06.2016. године у складу са чланом 37. ставом 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...75/14). Тужилац је без прекида радио до 30.04.2018. године. Стога нема законског основа да се, сходно члану 37. ставу 6. ЗОР, сматра да је тужилац радни однос засновао на неодређено време, јер није протекао законом прописани рок од 24 месеца. Решење од 03.05.2018. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду није донето без правног основа, па нема ни могућности за враћање тужиоца на рад у смислу члана 191. става 1. ЗОР.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија  
др Драгиша Б. Слијепчевић**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**